

PAGĀTNES
un
NĀKOTNES
mīklas

Sastādīja *Indra Andersone*
Mākslinieks *Andris Nikolajevs*

ISBN 9984-700-83-6

© Avots, 2003
© I. Andersone, teksts
© A. Nikolajevs, vāks

Satura rādītājs

I daļa	
APSLĒPTĀ MANTA, DIMANTI UN ZELTS...	5
Apslēptās mantas vilinājums	7
Apslēptā manta Alpu klintīs	12
«Edinburgas» zelts Barenca jūras dzīlēs	14
Romas leģionāra dārgumi	18
Vecā portreta noslēpums	23
Divainie Renlešato mācītāja noslēpumi	28
Pirātu aizmirstais laupījums	37
Viņas augstības karalienes pirāts	41
Henrija Morgana mantojums	47
Dižciltīgā pirāta kuģis	55
Bagātību sala Klusajā okeānā	57
Pirātu karalienes dārgumi	63
Henrija Morgana pēcteču asiņainie darbi	67
Kā zelta straume plūda pāri okeānam	72
Vai inku zelts paslēpts Sangaja vulkānā?	99
Liktenīgais inku vēstījums	106
Dimantu drudzis Āfrikā	111
Liktenīgie briljanti	134
II daļa	
DIVDESMITĀ GADSIMTA DRŪMĀS MĪKLAS	143
Mēness – citplanētiešu kosmosa kuģis?	145
Mēness – Marsa pavadonis?	150
Vai 1962. gadā kosmonauti bija uz Marsa?	153
Citplanētiešu bāzes uz Mēness?	158
Cilvēki uz Mēness... nav bijuši?	163
<i>Challenger</i> traģēdijas hronika	167

<i>Challenger</i> bojāejas noslēpums	171
Noslēpumainie notikumi kosmiskajā stacijā «Mir»	176
Aculiecinieku liecības	181
Noslēpumaini «cilvēki melnā», kas vajā ufologus	186
Nolaupīšanas materiālās liecības	191
Eksperimenti turpinās	195

III daļa

ZINĀTNES SASNIEGŪMI – MEDAĻAS

GAIŠĀ UN TUMŠĀ PUSE	203

Veselību var ieprogrammēt	205
Elektroniskie orgāni aizstāj zaudētos	209
Nāvējošais Nilas vīruss Ņujorkā	214
Infraskaņas ģeneratori paralizē gribu	218
Vai cilvēci apdraud nāvējošs vīruss – mutants?	222
Mikoplazma – nāvējošu slimību cēlonis	224
Civilizācijas saindētie	229
Nica zemestrīces gaidās	232
Planētas kājas – ūdeni	236
Cilvēks un tornado	240
Plaša Antarktīdas ledājos	243
Apokalipses lidotāji jeb meteoroloģiskā kara šausmas	245

I daļa

APSLĒPTĀ MANTA, DIMANTI UN ZELTS...

traucēja sakaru trūkums ar kontinentu. Arī Gisleram neizdevās atrast neko vērtīgāku par kādām desmit senām spāņu monētām.

Iznāk, ka salu bagātības nevienam nav izdevies atrast. Bet varbūt neviens nav atzinies, ka ir tās atradis?

Pirātu karalienes dārgumi

Netālu no Honkongas atrodas mazu vulkānisku saliņu grupa Blekroksa, kur pēdējo 30 gadu laikā bojā gājuši daudzi cilvēki. Viņu bojāejas apstākļi tā arī nav zināmi, bet, ja ticam baumām, tad viņus nogalinājuši leģendārās pirātu karalienes Šan Vongas dārgumu sargātāji.

Šī sieviete 1940. gadā kļuva par Dienvidķīnas jūrā «strādājošās» bandas vadoņa sievu. Šan Vonga bija 34 gadus jaunāka par vīru, un laulībā viņa nodzīvoja apmēram sešus gadus, līdz pirātu vadonis gāja bojā apšaudes laikā. Jaunā atraitne kļuva par bandas vadoni un divu gadu laikā pārvērtā to par varenu organizāciju, kurai noziedzīgajā pasaulē nebija līdzīgas.

Vispirms viņa uzpirka reliģisko sektu vadoņus, kas apsolīja palīdzēt svētajā cīņā pret «baltajiem». Šan Vonga sāka veidot slepenas organizācijas, kurās vervēja nabagus, solot bezrūpīgu dzīvi, un bagātniekus, kurus valdzināja mīts par supervalsti, kas stāvēs preti amerikāņu un eiropiešu kundzībai. Par vienu no supervalsts veidošanas posmiem kļuva patruļkuģu iegāde. Uz katra kuģa bija municijas krājumi un formas tērpi, kas deva pirātiem iespēju uzdoties par jebkuras valsts jūrasbraucējiem.

Par pirātu pirmo upuri kļuva holandiešu tankkuģis «Ian Ness», kas 1948. gada maijā tuvojās Singapūrai. Ieraugot loču kuģi, kapteinis deva pavēli apstādināt mašīnas un nolaist trapu. Uz kuģa uzkāpa daži jūrnieki, no viltus mundieru apakšas parādījās automāti. Pirāti ieslēdza holandiešus mašīntelpā un izsūknēja no tankkuģa naftu. Neviens no ekipāžas necieta,

tādēļ ziņojumu par uzbrukumu vietējās varas iestādes uztvēra visai skeptiski.

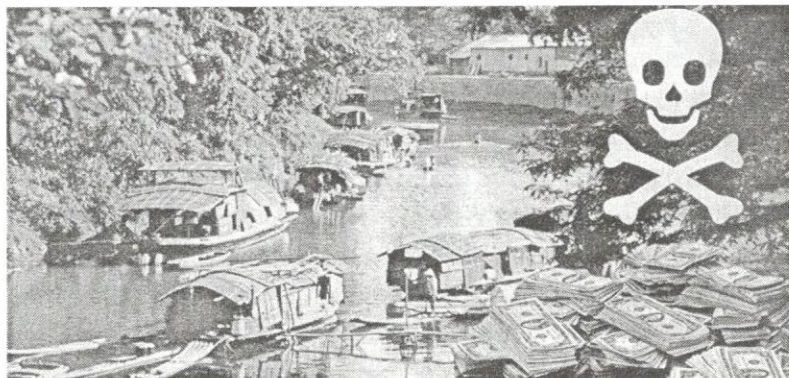
Tomēr tirdzniecības un transportkuģu aplaupīšana turpinājās. Pirātu taktika visu laiku mainījās. Kādu laiku viņi izmantoja pat peldošus bordeļus. Pie kuģa pieairējās džonkas ar jautrām meitenēm, kas novērsa kuģa komandas uzmanību, bet pa to laiku pie otra borta piestāja pirāti, izlaupīja kuģi un pazuda bez pēdām.

Ap 1960. gadu pirātu flotē bija 150–200 kuģu, 8000 vīru liela bruņota armija un ļoti daudz ziņotāju. Noziedzīgās organizācijas ienākumi nav aprēķināmi, jo pirāti nodarbojās arī ar pārtikas kontrabandu uz Ķīnu un tirgojās ar mākslas priekšmetiem. Daži varasvīri arī piedalījās noziedzīgajā biznesā un palīdzēja pat izvest no valsts 3 metrus augstu Budas statuju, kas bija nozagta kādā Tibetas klosterī.

Šan Vongas neiedomājamā nekaunība beidzot piespieda Ķīnas izlūkdienu kopā ar Interpolu sākt cīņu ar noziedzīgo tīklu visā piekrastē. Par Šan Vongas fotogrāfiju vien bija apsoltā

Pirātu karaliene

Pirātu apmetne

balva vairāku desmitu tūkstošu Anglijas sterliņu mārciņu apmērā! Anglijas, Japānas, Indonēzijas un Filipīnu policija centās uztautēt pirātu biznesa vadoņus. Taču policijas ziņotāju liķi pēc tam uzpeldēja piekrastes ūdeņos, bet policijas iecirkņi saņēma vēstules ar rekomendācijām pārtraukt pirātu vajāšanu. Traģiski beidzās arī kāda fotogrāfa dzīve, kas centās nofotografēt Šan Vongu. Uz Skotlendjarda Honkongas filiāli tika atsūtīta fotogrāfija, kurā neveiksmīgais reportieris bija redzams asins peļķē.

Tomēr likumības sargu neatlaidība turpinājās, un pienāca brīdis, kad Šan Vonga saprata – viņas dienas ir skaitītas. 1963. gada martā pirātu karaliene nelielā laivā devās uz Blekroksu, kur zemūdens grotās bija paslēpti salaupītie dārgumi, un iegāja alā. Pēc kāda laika viņas pavadoņi izdzirda sprādzienus, bet, izsēdušies krastā, ieraudzīja sagruvušas klintis.

Šan Vongas impērija gāja bojā, bet vēl arvien ir dzīva leģenda par salā paslēptajiem dārgumiem. Vulkāniskās klintis kļuva par dārgumu meklētāju svētceļojuma mērķi. Bet tikai daži no viņiem palika dzīvi. Honkongas varas iestādes vairākas reizes ir mēģinājušas pārdot šo zemes gabalu, bet visi potenciālie

Citplanētiešu bāzes uz Mēness?

Jau 1865. gadā astronomi ievēroja, ka viens no lielajiem Mēness krāteriem pēkšņi maina savu izskatu. Pirms tam virs krātera parādījās neliels gaiši pelēks mākonītis. 1948. gadā Platona krāteri tika novērots ļoti intensīvs oranžs uzliesmojums, bet 1955. gadā amerikāņu zinātnieks Makkorkls uz Mēness novēroja 35 sekundes ilgu uzliesmojumu. 1958. gada 3. novembrī profesoram I. A. Kozirevam izdevās novērot visstāko Mēness vulkāna izvirdumu.

Tolaik tā bija ista sensācija, jo zinātnieki uzskatīja, ka vulkāniskie procesi uz Mēness sen jau ir beigušies. Bez izvirdumiem uz mūsu planētas pavadoņa virsmas bija vērojamas arī krāsu izmaiņas atsevišķos rajonos. Drosmīgākie pētnieki pat izvirzīja pieņēmumu, ka krāsu maiņa uz Mēness virsmas saistīta ar primitīvas augu valsts attīstību. Vēl pirms sākās Mēness izpēte ar kosmiskajām automātiskajām stacijām, astronomi uz Mēness virsmas novēroja divainus ģeometriski pareizus veidojumus. Bija redzamas no dažiem krāteriem izejošas taisnas līnijas, kas reizēm pat savienoja šos krāterus vienu ar otru.

Šķita, ka pēc amerikāņu ekspedīcijas uz Mēnesi visas miklas būs atrisinātas. Uz Mēness taču izkāpa 12 astronauti, kuri pētīja Mēness virsmu veselas 80 stundas un atgādāja uz Zemi 400 kilogramus paraugu. Taču šķiet, ka pēc ekspedīcijām uz Mēnesi miklu tikai kļuvis vēl vairāk. Pirmkārt, bija ieplānots uz Mēness nosēsties 12 reizes, taču izdarītas tikai sešas nosēšanās. Kāpēc tā? Otrkārt, ir plaši zināma oficiāli neapstiprinātā informācija, ka amerikāņi uz Mēness redzējuši ārpuszemes civilizācijas kosmosa kuģus. Treškārt, pēc lidojumiem uz

Mēnesi amerikāņu astronauti ļoti izmainījās – kāds kļuva ārkārtīgi reliģiozs, kāds cits nopietni pievērsās parapsiholoģijai...

Pirmais kosmosa kuģis, kas nogādāja cilvēkus uz Mēness, bija *Apollo-11*, kura komandā bija Ārmstrongs, Kolins un Oldrins. Pirmais «uzdeva» Oldrins, par kuru vēl pirms kāda laika avīzes rakstīja, ka astronauts esot pilnīgi demoralizēts, vakaros sēžot un skatoties tumšā logā, sācis stipri dzert un vispār ar viņu notiekot kaut kas neizprotams.

Ekspedīcijas *Apollo-14* dalībnieks Edgars Mitčels no 1973. gada sācis nopietni interesēties par parapsiholoģiju un pat nodibinājis institūtu cilvēka psihes fenomenu pētīšanai. Mitčels apgalvo, ka vairāku gadu ilgie pētījumi pierādījuši, ka ir iespējams apvienot zinātņi ar mistisko pieredzi un neparastās parādības uzskatīt par pilnīgi dabiskām. Kas gan bija tas, kas šim stiprajam vīram lika tik krasi mainīt savu dzīvi un uzskatus? Daudzi pētnieki uzskata, ka amerikāņi uz Mēness ir bijuši liecinieki tik neticamiem notikumiem, ka bijuši spiesti pārtraukt programmas *Apollo* izpildi.

Varbūt iemesls bija tas, ka uz Mēness notiek visai aktīva ārpuszemes civilizācijas darbība, par kuru savā grāmatā «Mēs atradām citplanētiešu bāzes uz Mēness» rakstīja amerikāņu ufologs Freds Steklings? Viņš izanalizēja gandrīz desmit tūkstošus Mēness virsmas fotogrāfiju un nonāca pie secinājuma, ka daudzās no tām acimredzami ir fiksēti visai iespaidīga lieluma mākslīgi objekti. Fredam Steklingam kopā ar dēlu izdevās izdarīt arī savus astronomiskos novērojumus, kuru laikā Arhimeda krāteri varēja nofiksēt trīs cigārveida objektus, kuru lielums varētu būt 20 km garumā un 5 km platumā... «Cigāri» uzturējās krāterī vairākas stundas, bet pēc tam pazuda.

Pagājušā gadsimta septiņdesmitajos gados iznāca Dzordža Leonarda grāmata «Uz mūsu Mēness ir vēl kāds». Autors ar